

#1

Zomaar een kapel in één van de vele kerken in Münster, de Sankt Ludgeri. We liepen er binnen. Het was vakantie zomer, zonnig.

De crucifix trok metéén de aandacht. De houten afbeelding van Jezus' kruisiging was uit 1929. Bij een bombardement in 1944 werd de kerk getroffen en werden de armen van dit kruisbeeld afgerukt.

Bij de wederopbouw van de besloot men dit beeld niet te herstellen. Het zou zich voortaan aan bezoekers laten zien als een gestalte zonder armen, zonder handen...

#2

In plaats daarvan kwam de tekst: 'Ich habe keine anderen Hände als eure' - 'Ik heb geen andere handen dan die van jullie'.

De mystica Teresa van Avila schreef bijna 500 jaar geleden:
'Christus heeft geen lichaam op aarde, behalve dat van jou,
geen handen, behalve die van jou,
geen voeten, behalve die van jou.
Het zijn jouw ogen die Christus' medeleven voor de wereld moeten uitstralen;
het zijn jouw voeten waarmee Hij gaat om goed te doen;
en het zijn jouw handen waarmee Hij ons doet zegenen.'

Handen.

Jezus wordt deze avond *overgeleverd*, gaat van hand tot hand. Via Judas, de soldaten die hem gevangen nemen, Kajafas, Pilatus, in de handen van de soldaten die hem kruisigen. En aan het eind van zijn martelgang aan het kruis legt Jezus zelf zijn geest in Gods *handen*.

Pilatus waste zijn handen in onschuld. Petrus sloeg zijn handen voor zijn gezicht toen de haam kraaide. 'Jesus hat die Hand uns zu fassen ausgespannt', laat Bach de alt zingen bij het kruis.

Paulus schrijft *lyrisch* aan de Filippenzen - een *lied*, 'het lied van de Mensenzoon'. Want alleen *zingend* kun je boven je begrip uitreiken.

Hij zingt uit hoe in Jezus God *handen* kreeg, en voeten, en lippen - de gestalte van een mens. Een mens die deze handen en voeten en lippen gebruikt om *anderen* te *dienen*.

'Laat dié gezindheid ook onder jullie zijn', dringt hij aan, 'bij óns'.

#3

Wij - Gods handen? Kan dat? Dat kan. Maar het is een hachelijke zaak.

Ik eindig daarom met een ongetwijfeld op Teresa van Avila geïnspireerde tekst uit een klooster, waarin dat duidelijk wordt:

Christus heeft geen handen, slechts onze handen
om Zijn werk vandaag te doen.

Hij heeft geen voeten, alleen onze voeten
om mensen tot Hem te leiden.

Christus heeft geen lippen, alleen onze lippen
om van Hem te getuigen aan alle mensen.

Hij heeft geen hulp, alleen onze hulp
om mensen voor Hem te winnen.

Wij alleen zijn de boodschappers van Zijn Woord,
die daarmee naar buiten kunnen treden.

Wij zijn Gods boodschap in daden en woorden.

Maar wat, als wij ons met andere zaken bezig houden dan de Zijne?

Wat, als onze voeten ons voeren op het pad der zonden?

Wat, als onze lippen gewagen van zaken waarmee Hij geen gemeenschap kan hebben?

Verwachten wij Hem te kunnen dienen, zonder Hem te volgen?